

Sygn. akt XII K 100/18

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie w XII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR (del. do SO) Małgorzata Demianiuk - Dzik

Protokolant: sekr. sąd Daniel Wiśniewski

przy udziale prokuratora Jolanty Pydyniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 czerwca 2018 roku

sprawy **N. Z.**

syna E. i A. z d. K.

urodzonego w dniu (...) w P.

skazanego prawomocnie:

1. **Wyrokiem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 15 kwietnia 2013 r., sygn. akt V K 100/13** za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. popełnione w dniu 15 stycznia 2013 r. na karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat; na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawieszono wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby; postanowieniem z dnia 16 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy w Pruszkowie zarządził wobec skazanego wykonanie warunkowo zawieszonej kary; skazany odbył karę w całości;
2. **Wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 4 października 2013 r., sygn. akt IV K 1130/12** za przestępstwo z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.. popełnione w okresie od 22 stycznia 2007 r. do 21 stycznia 2008 r. na karę 30 (trzydzieści) stawek dziennych grzywny po 60 zł (sześćdziesiąt złotych) każda stawka;
3. **Wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 23 stycznia 2014 r., sygn. akt IV K 35/12** za przestępstwo z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. popełnione w okresie od 20 lutego 2008 r. do 20 stycznia 2010 r. na karę 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych grzywny po 65 zł (sześćdziesiąt pięć złotych) każda;
4. **Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia 16 stycznia 2014 r., sygn. akt V K 1378/13** za przestępstwo z art. art. 178a §4 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. popełnione w dniu 19 września 2013 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) lat;
5. **Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 grudnia 2015 r., sygn. akt VIII K 187/09;** zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 września 2016 r., sygn. akt II AKa 206/16, za przestępstwo:

- z art. 296 § 2 k.k. popełnione w okresie od 11 maja 2001 r. do 31 grudnia 2002 r. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

- z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw, z art. 12 k.k. popełnione w okresie od grudnia 2002 r. do grudnia 2003 r. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 250 (dwieście pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 200 zł (dwieście złotych) każda stawka;

na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzono skazanemu karę łączną 2 (dwa) lat pozbawienia wolności;

6. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 30 grudnia 2016 r., sygn. akt III K 48/15; zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 grudnia 2017r., sygn. akt II AKa 190/17 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 12 października 2009 r. do 4 grudnia 2010 r. oraz od 21 września 2011 r. do 29 grudnia 2011 r. na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z udzielaniem pożyczek oraz pośrednictwa i doradztwa finansowego jak również zakaz zajmowania stanowiska i wykonywania zawodu polegającego na udzielaniu pożyczek oraz pośrednictwa i doradztwa finansowego na okres 10 lat; skazany będzie wykonywał karę pozbawienia wolności od dnia 20 sierpnia 2019 r. do dnia 15 lutego 2022 r.;

7. Wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 2017 r., sygn. akt XII K 270/16; zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 września 2017 roku sygn. akt II AKa 241/17, w którym połączono kary orzeczone w wyrokach Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia 16 stycznia 2014 r., sygn. akt V K 1378/13 i Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 grudnia 2015 r., sygn. akt VIII K 187/09 i wymierzono skazanemu karę łączną 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności; skazany wykonuje karę pozbawienia wolności od dnia 22 kwietnia 2017 r., a koniec kary przypada na dzień 20 sierpnia 2019 r., a nadto połączono kary grzywny orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 4 października 2013 r., sygn. akt IV K 1130/12, Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 23 stycznia 2014 r., sygn. akt IV K 35/12 oraz Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 grudnia 2015 r., sygn. akt VIII K 187/09 i wymierzono skazanemu karę łączną grzywny 300 (trzystu) stawek dziennych po 70 (siedemdziesiąt) złotych każda stawka.

orzeka:

I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami: Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 30 grudnia 2016 roku w sprawie o sygn. **III K 48/15** oraz łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 2017 roku w sprawie o sygnaturze **XII K 270/16** i wymierza skazanemu N. Z. karę łączną **4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt I kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt XII K 270/16 od dnia 22 kwietnia 2017 r. do dnia 29 czerwca 2018 roku;

III. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. w pozostałym zakresie wyroki, które zostały objęte niniejszym wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego N. Z. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt XII K 100/18

UZASADNIENIE

W dniu 13 marca 2018 roku obrońca skazanego N. Z. złożyła wniosek o wydanie wyroku łącznego i wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego na rozprawie głównej, Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

N. Z. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. **Wyrokiem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 15 kwietnia 2013 r., sygn. akt V K 100/13** za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. popełnione w dniu 15 stycznia 2013 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat; na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawieszono skazanemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby; postanowieniem z dnia 16 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy w Pruszkowie zarządził wobec skazanego wykonanie warunkowo zawieszony kary; skazany odbył karę w całości;

2. **Wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 4 października 2013 r., sygn. akt IV K 1130/12** za przestępstwo z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.. popełnione w okresie od 22 stycznia 2007 r. do 21 stycznia 2008 r. na karę 30 stawek dziennych grzywny po 60 każda stawka;

3. **Wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 23 stycznia 2014 r., sygn. akt IV K 35/12** za przestępstwo z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. popełnione w okresie od 20 lutego 2008 r. do 20 stycznia 2010 r. na karę 70 stawek dziennych grzywny po 65 zł każda;

4. **Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia 16 stycznia 2014 r., sygn. akt V K 1378/13** za przestępstwo z art. 178a §4 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. popełnione w dniu 19 września 2013 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat;

5. **Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 grudnia 2015 r., sygn. akt VIII K 187/09;** zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 września 2016 r., sygn. akt II AKa 206/16, za przestępstwo:

- z art. 296 § 2 k.k. popełnione w okresie od 11 maja 2001 r. do 31 grudnia 2002 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od grudnia 2002 r. do grudnia 2003 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 250 stawek dziennych grzywny po 200 zł każda stawka;

na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzono skazanemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

6. **Wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 30 grudnia 2016 r., sygn. akt III K 48/15;** zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 grudnia 2017r., sygn. akt II AKa 190/17 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 12 października 2009 r. do 4 grudnia 2010 r. oraz od 21 września 2011 r. do 29 grudnia 2011 r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z udzielaniem pożyczek oraz pośrednictwa i doradztwa finansowego jak również zakaz zajmowania stanowiska i wykonywania zawodu polegającego na udzielaniu pożyczek oraz pośrednictwa i doradztwa finansowego na okres 10 lat; skazany będzie wykonywał karę pozbawienia wolności od dnia 20 sierpnia 2019 r. do dnia 15 lutego 2022 r.;

7. **Wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 2017 r., sygn. akt XII K 270/16;** zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 września 2017 roku sygn. akt II AKa 241/17, w którym połączono kary orzeczone w wyrokach Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia 16 stycznia 2014 r., sygn. akt V K 1378/13 i Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 grudnia 2015 r., sygn. akt VIII K 187/09 i wymierzono skazanemu karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności; skazany wykonuje karę pozbawienia wolności od dnia 22 kwietnia 2017 r., a koniec kary przypada na dzień 20 sierpnia 2019 r., a nadto połączono kary grzywny orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 4 października 2013 r., sygn. akt IV K 1130/12, Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 23 stycznia

2014 r., sygn. akt IV K 35/12 oraz Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 grudnia 2015 r., sygn. akt VIII K 187/09 i wymierzono skazanemu karę łączną grzywny 300 stawek dziennych po 70 złotych każda stawka.

Z opinii o skazanym z dnia 24 kwietnia 2018 roku wynika, iż skazany jest rozwodnikiem, utrzymuje pozytywne relacje z byłą żoną i dwójką dzieci. Przed osadzeniem mieszkał wraz z byłą żoną w domu stanowiącym jej własność. Obecnie są w nieformalnym związku. W 2013 roku rozpoczął terapię w związku z nadużywaniem alkoholu, jednak nie zachował abstynencji. Na temat popełnionych przestępstw i dotychczasowego trybu życia wypowiada się krytycznie. Na początkowym etapie osadzenia skierowany został do zakładu półotwartego. W dniu 18 czerwca 2016 roku w związku z nagannym zachowaniem nadano mu grupę i podgrupę klasyfikacyjną P-1, (kara odbywana w zakładzie typu zamkniętego dla osadzonych pierwszy raz odbywających karę pozbawienia wolności). N. Z. identyfikuje się z podkulturą przestępczą tzw. grypsujących i ściśle przestrzega panujących w niej zasad. W celi wieloosobowej poprawnie układa relacje ze współosadzonymi. W związku z nieprawidłową postawą wobec funkcjonariuszy był wielokrotnie karany dyscyplinarnie, jednakże w ostatnim czasie funkcjonuje prawidłowo. Zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary oceniane jest jako zmienne. Był dziewięciokrotnie karany dyscyplinarnie (w tym w związku z wykryciem w organizmie amfetaminy), ale również siedmiokrotnie nagradzany. Nie dokonywał czynów autoagresywnych, nie były wobec niego stosowane środki przymusu. Nie jest zatrudniony w jednostce penitencjarnej, jednakże deklaruje chęć zatrudnienia. Posiada zobowiązania finansowe nałożone wyrokami sądowymi, jednak nie przedstawił żadnych dokumentów świadczących o ich realizacji.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: dokumentów złożonych przy wniosku (k. 5-9), informacji z NOE-SAD (k. 35), danych o karalności skazanego (k. 36-39), opinii o skazanym (k. 43-44), informacji o pobytach i orzeczeniach (k. 45-47), obliczenia kary (k. 58), odpisów wyroków w sprawach III K 48/15 (k. 13-31, 75-93), II AKa 190/17 (k. 32-34v, 94-96v), XII K 270/16 (k. 59-61), II AKa 241/17 (k. 62-63) oraz z dokumentów z akt sprawy XII K 270/16: odpisów wyroków (k. 11-12v, 13-13v, 16, 43-44, 45-47, 58-60), obliczenia kary (k. 14), opinii o skazanym (k. 62-62v).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

na wstępie wskazać należy, że N. Z. skazany został wyrokami, które uprawomocniły się zarówno przed, jak i po 1 lipca 2015 roku, zaś zgodnie z dyspozycją art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015 poz. 396) przepisy o karze łącznej w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku należy stosować jedynie do przypadków, gdzie wszystkie wyroki zapadłe wobec skazanego uprawomocniły się przed dniem 1 lipca 2015 roku. W sytuacji, gdy przynajmniej jeden wyrok uprawomocnił się po tej dacie, a wobec skazanego zapadły również wyroki prawomocne przed 1 lipca 2015r., konieczne jest badanie sytuacji procesowej skazanego z uwzględnieniem treści art. 4 § 1 k.k. Przepis ten nakazuje, w wypadku zmiany ustawy, stosowanie ustawy obowiązującej poprzednio, w razie stwierdzenia, iż jest ona względniejsza dla sprawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 czerwca 2016 r., sygn. akt II Aka 85/16).

W przedmiotowej sprawie zatem, Sąd musiał dokonać oceny, w jakiej sytuacji znalazłby się skazany przy orzekaniu na podstawie „nowych” i „starych” przepisów i ustalić, które z nich będą dla niego względniejsze, analizując wszystkie skutki wynikające z ich zastosowania.

Sąd uznał, iż względniejsze dla skazanego będzie zastosowanie w sprawie przepisów dotyczących kary łącznej obowiązujących od 1 lipca 2015 roku. Ich zastosowanie pozwoliło na połączenie skazanemu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym (sygn. akt XII 270/16 obejmującym węzłem kary łącznej kary orzeczone w w sprawach sygn. akt V K 1378/13 i sygn. akt VIII K 187/09) z karą orzeczoną wyrokiem zapadłym w sprawie sygn. akt III K 48/15. Granice kary łącznej kształtowały się od 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 4 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Zastosowanie tzw. „starych” przepisów zaś rodziło by konieczność rozwiązania kary łącznej orzeczonej wyrokiem łącznym wydanym w sprawie sygn. akt XII K 270/16 i wówczas połączeniu podlegałyby kary jednostkowe wymierzone wyrokiem w sprawie VIII K 187/09 z karą z wyroku w sprawie sygn. akt III K 48/15 i w sprawie sygn. akt

VK 100/13. Granice kary łącznej kształtowałyby się od 2 lat i 6 miesięcy do 6 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Nie możliwym byłoby zaś objęcie karą łączną kary wymierzonej wyrokiem w sprawie sygn. akt VK 1378/13.

Zgodnie z art. 85 § 1 i 2 k.k., w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku, sąd orzeka karę łączną jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

Mając na uwadze powyższe przepisy, Sąd połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego w sprawach o sygn. akt: III K 48/15 oraz XII K 270/16. Jak bowiem wynika z informacji o pobytach i orzeczeniach, kary pozbawienia wolności orzeczone w w/w sprawach nie zostały wykonane przez skazanego w całości.

Orzekając o wymiarze kary, Sąd miał na uwadze treść art. 85a k.k., zgodnie z którym orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Przy wymiarze kary łącznej powinno się stosować przede wszystkim kryterium prewencji indywidualnej i generalnej. Jednocześnie ustawodawca dopuszcza stosowanie pomocniczo innych kryteriów przy orzekaniu kary łącznej. W celu rozstrzygnięcia, która z zasad wymiaru kary łącznej – zasada absorpcji, asperacji czy kumulacji – powinna znaleźć zastosowanie w niniejszej sprawie, Sąd badał także następujące okoliczności: związek podmiotowo-przedmiotowy między poszczególnymi przestępstwami, za które orzeczono kary podlegające łączeniu, a w tym w szczególności tożsamość rodzajową naruszonego dobra, związek między czasem i miejscem popełnienia przestępstwa, podobieństwa w sposobie jego popełnienia, tożsamość ewentualnych współsprawców oraz tożsamość pokrzywdzonych.

W świetle powyższego Sąd uznał, że w niniejszej sprawie zasadne będzie zastosowanie zasady asperacji przy wymiarze kary i wymierzył skazanemu N. Z. karę łączną w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd doszedł do przekonania, że okoliczności sprawy przemawiają za zasadnością wymierzenia N. Z. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze zbliżonym do górnego zagrożenia karą.

Określając wymiar kary łącznej Sąd brał pod uwagę zachowanie skazanego podczas wykonywania kary pozbawienia wolności. Z opinii o skazanym wynika, iż prognoza kryminologiczno – społeczna oraz ocena postępów w resocjalizacji są negatywne. N. Z. był wielokrotnie karany dyscyplinarnie, w tym za niewłaściwe zachowanie w stosunku do funkcjonariuszy, czy w związku z wykryciem amfetaminy w organizmie. Ponadto miał on możliwość wykonywania kary pozbawienia wolności w zakładzie typu półotwartego, jednak jego zachowanie spowodowało zmianę grupy kwalifikacyjnej na P-1 (zakład zamknięty). Z opinii o skazanym wynika również, iż nie realizuje on nałożonych wyrokami sądowymi zobowiązań finansowych. Przeciwnie twierdzenia obrońcy skazanego, podniesione we wniosku o wydanie wyroku łącznego, nie zostały poparte żadnymi dowodami. Postawa skazanego świadczy o jego lekceważącym stosunku do obowiązującego porządku prawnego.

Powyższe okoliczności wskazują, że celem zapobiegawczym i wychowawczym, które orzeczona kara łączna ma osiągnąć w stosunku do skazanego jest izolacja skazanego na okres znacznie dłuższy, niż wynikałoby z połączenia kar w oparciu o zasadę absorpcji.

Orzeczenie na podstawie jednej z zasad tj. kumulacji, asperacji lub absorpcji jest uwarunkowane także relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, przy czym relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski jest związek przedmiotowo – podmiotowy łączący te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione (wyrok SA w Łodzi z dnia 9 maja 2001r., sygn. akt II AKa 63/01, LEX nr 54680). Przez związek przedmiotowo – podmiotowy rozumie się przede wszystkim podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich (wyr. SA w Krakowie z dnia 2 lipca 1992r., sygn. akt II AkR 117/92, LEX nr 27736). Ścisły lub odległy związek podmiotowo – przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami pozostającymi w zbiegu, m.in. decyduje o zastosowaniu jednej z ww. zasad. Wprawdzie przestępstwo, za które N. Z. został skazany w sprawie sygn. akt III K 48/15 jest rodzajowo tożsame z jednym z czynów ze sprawy VIIIK 187/09, to jednak czyny te zostały popełnione w znacznej odległości czasowej. Pozostałe czyny, za które orzeczono kary wchodzące w skład kary łącznej

wykraczają przeciwko innym dobrom prawnym. W ocenie Sądu, te okoliczności sprzeciwiały się zastosowaniu zasady pełnej absorpcji. Zastosowanie wobec skazanego tej zasady byłoby zbyt daleko idącą promocją jego dotychczasowego przestępczego stylu życia. Kara łączna nie może bowiem być instytucją mającą na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji sprawy wielu przestępstw czy też instytucją traktowaną jako "swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary" (tak m.in. J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, Kodeks Karny z Komentarzem, Warszawa 1973 s. 218). Popelnienie więcej niż jednego przestępstwa, powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych. Całkowitą zasadę absorpcji stosować należy wyjątkowo albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego, a żadna z tych sytuacji nie ma miejsca w niniejszej sprawie. Zgodzić należy się z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w orzeczeniu z dnia 14 maja 2008 r. sygn. II AKa 50/08 zgodnie, z którym (...) kara nadmiernie łagodna, a zatem niesprawiedliwa, może prowadzić do poczucia swego rodzaju bezkarności popełnionego przestępstwa i w ten sposób może przyczynić się do dalszej demoralizacji sprawcy. Mimo, że przy wymiarze kary łącznej teoretycznie dopuszczone jest stosowanie zarówno zasady pełnej kumulacji, jak i zasady pełnej absorpcji, jednakże są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych i nietypowych sytuacjach. Zauważyć należy, że wymiar kary łącznej na zasadzie kumulacji (prostego sumowania kar) stanowi dolegliwość, która z reguły będzie przekraczać potrzeby resocjalizacyjne. Z kolei całkowita absorpcja może stać się nieuzasadnioną formą nagrody dla sprawcy wielu przestępstw. Priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (por. A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s. 293; wyrok SN z 2 grudnia 1975 roku Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33, wyrok SA w Lublinie z dnia 16 marca 2010r II AKa 57/10).

N. Z. był karany już sześciokrotnie i przeciwko zastosowaniu zasady pełnej absorpcji przemawiają również względy prewencji generalnej. Wymierzenie kary łącznej na zasadzie absorpcji doprowadziłaby w odbiorze społecznym do odczucia nieuzasadnionego promowania wielokrotnych sprawców przestępstw. W przypadku skazanego byłoby to tym bardziej niezrozumiałe z uwagi na jego dotychczasową postawę, lekceważący stosunek do porządku prawnego oraz brak woli resocjalizacji. Skazany co prawda obecnie wyraża już krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw (w przeciwieństwie do treści poprzedniej opinii z zakładu karnego), jednakże wydaje się, że są to deklaracje głoślowne skoro nadal utożsamia się on z podkulturą przestępczą i stosuje się do jej zasad, a także nie był zainteresowany opracowaniem indywidualnego programu odbywania kary, a jego prognoza kryminologiczna oceniana jest negatywnie.

Sąd dostrzegł jednak w zachowaniu skazanego progresję, co wyraża się w uzyskiwaniu nagród, a także wciąż deklarowanej chęci podjęcia zatrudnienia w jednostce penitencjarnej i choć czyny, za które został skazany w sprawach V K 1378/13, VIII K 187/09 (kary połączone w wyroku łącznym XI K 270/16) i III K 48/15 dzieli znaczna odległość czasowa, co przemawiałoby raczej za zastosowaniem zasady kumulacji, orzekł karę w oparciu o zasadę asperacji. W tym miejscu jeszcze raz podkreślić należy z całą stanowczością, że instytucja wyroku łącznego nie jest pomyślana jako premia dla przestępcy popełniającego większą liczbę przestępstw. Nawet związek przedmiotowy, wyrażający się w podobnym sposobie działania i podobnej kwalifikacji czynów, nie przemawia sam przez się za stosowaniem absorpcji kar przy wymiarze kary łącznej, jeżeli każdy z przypisanych czynów odznacza się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. W niniejszej zaś sprawie czyny, za które został skazany N. Z. są niewątpliwie czynami o znacznej społecznej szkodliwości i nadto różnią się rodzajowo, a skazany popełnił je na przestrzeni ponad 10 lat. Względę zatem prewencji zarówno generalnej jak i indywidualnej przemawiają za tym, aby skazany odbył karę w wymiarze nie krótszym niż orzeczona w wyroku łącznym.

Okoliczności podniesione przez obrońcę we wniosku o wydanie wyroku łącznego dotyczące sytuacji rodzinnej skazanego i stanu zdrowia jego żony nie mogą mieć znaczenia dla wymiaru kary łącznej, a jedynie mogą stanowić argumenty przy wnioskowaniu przez skazanego o przerwę w wykonywaniu kary pozbawienia wolności.

Zgodnie z dyspozycją art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt XII K 270/16 od dnia 22 kwietnia 2017 roku do dnia wydania wyroku łącznego, tj. do 29 czerwca 2018 roku.

Sąd w całości zwolnił skazanego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych z uwagi na to, że ich pokrycie byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe. Skazany przebywa w warunkach penitencjarnych, gdzie nie pracuje i nie uzyskuje żadnych dochodów.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.